

Arrest

**nr. 130 913 van 6 oktober 2014
in de zaken RvV X en X / IV**

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, en Tamar TAMAR ASASHVILI, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DAGYARAM, die loco advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de beroepen van A. A.-K. T. en T. T. A. samen te voegen nu in het dossier van laatstgenoemde informatie vervat zit die ook betrekking heeft op haar echtgenoot A. A.-K. T.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren respectievelijk van onbepaalde (Palestijn uit de Westelijke Jordaanoever) en Georgische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 december 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

2.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 31 juli 2013, 18 oktober 2013 (eerste verzoeker) en 20 januari 2014 (tweede verzoekster).

2.3. Op 30 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing inzake A. A.-K. T. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Hebron. U bent een soennitische moslim. U was niet politiek actief. Op 25 december 1995 werd jullie huis vernield door Israël omdat jullie geen vergunning hadden. U heeft gestudeerd aan de Al Naja universiteit in Nablus van 1993 tot 1997. Tijdens uw verblijf in Nablus had u een goede relatie met uw burens. Het was u daardoor toegestaan om gebruik te maken van hun vaste telefoonlijn om contact op te nemen met uw ouders. Normaal gezien waren alle gezinsleden in de buurt. Op een dag riep uw buurmeisje, de dochter van uw burens, dat er een telefonische oproep was. U ging er naartoe maar toen u daar aan kwam, bleek dat er helemaal geen telefoon voor u was. Zij wou u hebben en zij was naakt. De nicht van uw buurmeisje kwam binnen en trof jullie naakt aan. U sloeg op de vlucht en u keerde terug naar Hebron. Na een week of twee werd u gedagvaard door de politie. U ging met hen mee en u werd in hechtenis gehouden. De politie was van plan om u de volgende dag over te dragen aan de politie van Nablus. Uiteindelijk zou u van juli 1997 tot februari 1998 in de cel gezeten hebben in Nablus. U woonde de zittingen bij en u legde verklaringen af om uw kant van het verhaal toe te lichten. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en u kwam vrij met een borgstelling. U ging in hoger beroep en u werd vrijgesproken.

Vier dagen na uw vrijlating werd uw huis bestormd en beschoten. Een maand later gebeurde iets gelijkaardigs. De stamhoofden probeerden te bemiddelen en alles te regelen via de betaling van 'smartengeld'. Er was een hele delegatie, vergezeld door uw vader, om in Nablus te onderhandelen met de familie van het meisje. De familie stond niet open voor een compromis. De enige oplossing zou zijn dat uw vader u uitriep als 'paria' en u ontferde. Er werd u gevraagd om afstand te nemen van de familie. U dook onder in Israël, maar u keerde regelmatig terug naar uw dorp om uw zieke moeder te bezoeken. U verbleef vooral in de jaren 2002-2003 in Israël. De Russische vrouw bij wie u verbleef in Israël stelde u voor om het land te verlaten. U kon een studentervisum regelen voor Griekenland. Tijdens de tweede intifada in 2001 werd de grenscontrole verscherpt en werd u drie dagen aangehouden en daarna afgezet aan de grenscontrolepost. U verbleef een week bij uw gehuwde zus maar haar huis werd aangevallen en zij overleed. U slaagde erin om toch door te verstrengde controle te geraken en u kreeg een visum en u bent vertrokken.

In september 2003 bent u naar Jordanië gegaan en bent u verder gereisd naar Griekenland. U woonde daar sinds eind 2003 tot 2009 en u vroeg asiel aan. U kreeg echter het antwoord van de betrokken instanties dat het beter is om met Palestijnse documenten in Griekenland te verblijven in plaats van asiel aan te vragen. U werkte in Griekenland in de bouwsector. In februari 2009 ging u naar Nederland en vroeg u asiel aan. U werd tijdens deze aanvraag in een detentiecentrum gehouden en u werd naar eigen zeggen geweigerd omwille van de Dublin regels. In Nederland ontmoette u T.(...) A.(...) T.(...), een Georgische staatsburger (CGVS 10/23272/B; O.V. 6.741.208), met wie u een religieus huwelijk hebt gesloten. Daarna bent u naar België verhuisd, waar jullie samen op 15 december 2010 asiel aanvroegen. Uw asielmotieven staan los van die van uw partner.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u identiteitsdocumenten neer: uw identiteitskaart, uittreksel uit bevolkingsregister, een geboorteakte van uw dochter, een certificaat van het middelbaar onderwijs, een brief van het Rode Kruis en een document voor een 'waarborgsom' voor uw vrijlating uit de gevangenis.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u nauwelijks iets afweet van het meisje dat aan de basis ligt van uw vlucht naar Europa. Zo blijkt dat u er geen idee van heeft waar het meisje, A.(...) genaamd, nu verblijft en hoe het met haar gesteld is (CGVS 18/10/2013, p. 12, 13). U expliciet gevraagd of u dan geen informatie heeft ingewonnen, kaatst u de vraag terug en vraagt u zich luidop af waarom u

informatie zou vragen over een probleem dat u heeft gehad (CGVS, p. 13). Ook stelde u bij de vraag of A.(...) nog leeft: "ik leef nu tien jaar in Europa. Waarom wilt u dat ik dat weet. Het boeit mij niet" (CGVS 18/10/2013, p. 22). De vraag die u gesteld werd is echter niet onredelijk. U situeert de situatie waarin u verkeerde op meer dan 15 jaar geleden (CGVS 18/10/2013, p. 10-12). Het is dan ook aannemelijk dat er allerlei zaken gebeurd zijn in het leven van A.(...) en haar familie. U heeft er ook geen idee van of u dit 'probleem', uw vervolgingsvrees, nog heeft. U stelt hierbij: "ik ben gevlucht, hoe kan ik het weten?". U verwijst ook naar het gebrekkige contact met uw eigen familie, maar u spreekt zich tegen wanneer er u expliciet gevraagd werd naar dit contact. Zo verklaarde u dat het 'moeilijk' is om contact te leggen, daarna antwoordde u negatief op de vraag of u nog af en toe contact heeft met uw familie en doorgevraagd of er contact is per email, verklaarde u dan weer dat het 'zelden' is en dat ze niets bij u te zoeken hebben (CGVS 18/10/2013, p. 12-13). Het is echter niet overtuigend dat u geen contact meer gelegd heeft met uw familie en dat u sinds uw vlucht zich niet meer geïnformeerd heeft naar de familie van A.(...) en de toestand in uw geboortestreek Hebron. Vooral omdat u nog lijkt te denken dat u gedood zal worden en dat u nog jarenlang in de regio woonde en u toch mogelijkheden gehad moet hebben om informatie te verzamelen (CGVS 18/10/2013, p. 13, 14). Uw eigen veronderstellingen over uw huidige vervolgingsvrees zijn dan ook louter hypothetisch en worden niet onderbouwd door concrete indicaties en feiten waaruit blijkt dat u gezocht wordt. Gepeild naar hoe de familie op dit moment naar u op zoek zou zijn, vervalt u in algemene beweringen en zegt u dat in een erezaak de familie zich wil wreken op u (CGVS 18/10/2013, p. 13, 22). Daarna stelde u dat in het jaar 1997 een maffiagroep 'Abu Ali' naar u op zoek was, maar nogmaals heeft u geen antwoord op de vraag of deze groep u nog steeds zoekt. Als antwoord hierop komt u immers niet verder dan te stellen 'omdat het probleem nooit is opgelost' (CGVS 18/10/2013, p. 13-14). Van iemand die asiel aanvraagt mag wel degelijk verwacht worden dat hij zo begaan is met zijn situatie in zijn thuisland, dat hij zich informeert over de problemen ingeval van een terugkeer. Aangezien u beweerde voor de derde keer asiel aangevraagd te hebben, u zou eerder reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Griekenland en Nederland, moet het u immers duidelijk geweest zijn dat asiel kan geweigerd worden en dat een terugkeer naar Hebron een mogelijkheid is. Tegen deze achtergrond is het totaal niet overtuigend dat u sinds uw vlucht niet de moeite heeft ondernomen om zich te informeren over uw huidige vervolgingsvrees. Uw versie van de feiten wordt ongeloofwaardig bevonden.

Deze appreciatie wordt nog door het volgende onderstreept. Ook over de familie van A.(...) heeft u nauwelijks informatie. U verklaarde dat ze een telg is uit een heel religieus gezin, dat de broers S.(...) en A.(...) heten en de vader H.(...) (CGVS 18/10/2013, p. 15-16). Opmerkelijk genoeg kent u niet de familienaam van het meisje of van de familie. Dit is een detail dat u klaarblijkelijk 'vergeten' bent (CGVS 18/10/2013, p. 15-16). Het hoeft geen betoog dat het niet aannemelijk is dat u de exacte namen niet kent van de personen die u naar het leven stonden en door wiens schuld u ruim zes maanden in een cel moest verblijven en die uw huis hebben beschoten en bestormd (CGVS 18/10/2013, p. 10-12). Deze vaststelling alleen al ondermijnt uw volledige asielrelaas. Maar voor de volledigheid kan er bijkomend opgemerkt worden dat u er zelfs geen idee van heeft waar de broers van A.(...) thans tewerkgesteld zijn, of de ouders van A.(...) nog leven en of A.(...) ondertussen al dan niet gehuwd is (CGVS 18/10/2013, p. 13, 17). Al deze zaken zijn relevant indien u werkelijk gelooft dat er u nog steeds een erewraak kwestie boven het hoofd hangt. U lijkt er echter helemaal niet mee bezig te zijn wat de mensen die u vreest op dit moment doen en waar zij zijn. Uw verklaringen zijn andermaal ongeloofwaardig.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw bezoeken aan de woning gewoonlijk niet in contact kwam met A.(...). Dit omwille van de conservatieve houding van de familie. Vrouwen en mannen zaten gescheiden (CGVS 18/10/2013, p. 16, 21). Het is dan ook zeer eigenaardig dat u op een dag door het raam 'geroepen' werd door A.(...), dat u naar het huis ging en haar naakt aantrof in de buurt van het telefoontoestel (CGVS 18/10/2013, p. 20). U had dit meisje nog nooit gezien maar volgens uw woorden 'verlangde' zij naar u (CGVS 18/10/2013, p. 20). Er moet echter rekening gehouden worden met uw verklaring dat A.(...) religieus opgevoed werd. In die context is het niet aannemelijk dat deze jonge vrouw een seksuele moraal had die haar zulke risico's doet nemen. Verder dient nog aangestipt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) spreekt van een relatie van een jaar en een 'seksuele liaison', maar dit herhaalt u niet op het CGVS, u spreekt erover dat u 'beschuldigd' werd van deze feiten en ook dat u bent vrijgepleit in hoger beroep, een gegeven dat u dan weer ten overstaan van DVZ onvermeld liet (CGVS 18/10/2013, p. 11). Ten slotte verklaarde u dat er een delegatie op de been was gebracht om tot een verzoening te komen met de familie van A.(...) (CGVS 18/10/2013, p. 11, 14). U noemt namen en u somt een aantal oplossingen op zoals de betaling van smartengeld, de eis van de familie dat u gedood wordt en een mogelijk huwelijk (CGVS 18/10/2013, p. 14-15, 18). Het feit dat u namen geeft wil op zich niets zeggen omdat u de namen noemt van mensen die bekend zijn in de streek, de belangrijkste stamhoofden van Hebron (CGVS 18/10/2013, p. 17-18). Het moeten echter belangrijke onderhandelingen geweest zijn waarin veel gezegd werd. U hiernaar gevraagd

bespreekt u zeer algemeen dat er verschillende voorstellen waren en dat de familie u liever dood zag of dat uw eigen familie u als paria moest wegsturen (CGVS 18/10/2013, p. 18). Het valt op dat u via algemene verklaringen de expliciete vragen ontwijkt. Nochtans, indien u werkelijk beschuldigd werd van een erezaak en er onderhandelingen gevoerd zijn, is het aannemelijk dat u veel uitgebreider spreekt over deze gesprekken. U onder andere gevraagd welke voorstellen de voorzitter van de delegatie gekregen heeft van de familie van A.(...) en wat hij er daarna mee deed, verklaarde u dat u de details niet kent omdat u er niet bij was en dat u geïnteresseerd was in 'resultaten' en 'uitkomsten' (CGVS 18/10/2013, p. 18). Uw gebrekkige kennis over onderhandelingen die mee levensbepalend geweest zijn voor u, is nogmaals een duidelijke aanwijzing dat uw asielrelaas niet op de waarheid berust. Bovendien zou u niets op papier hebben van de overeenkomst tussen de twee families, de overeenkomst zou bij de familie van A.(...) liggen (CGVS 18/10/2013, p. 18). Er is dan ook niets dat uw asielrelaas geloofwaardigheid kan bijbrengen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u identiteitsdocumenten neer: uw identiteitskaart, uittreksel uit bevolkingsregister, een geboorteakte van uw dochter, een certificaat van het middelbaar onderwijs, een brief van het Rode Kruis en een document voor een waarborgsom voor uw vrijlating uit de gevangenis. Op zich wordt er niet getwijfeld aan uw identiteit, de opleidingen die u volgde, uw gezinssamenstelling of het feit dat jullie huis in 1995 vernield werd omwille van het ontbreken van een vergunning. Aangezien u echter expliciet beweerde de Israëlische autoriteiten niet te vrezen, heeft het document van de vernieling van jullie huis geen invloed (CGVS 18/10/2013, p. 6).

Wat betreft het document aangaande de waarborgsom die betaald werd voor uw vrijlating, moet opgemerkt worden dat uit de vertaling van de belangrijkste elementen van dit document blijkt dat dit document slechts een vrijlating betreft. Niet meer en niet minder. U heeft geen stukken waaruit blijkt dat er een rechtszaak was. U stelde dat het niet 'gebruikelijk' was (CGVS 18/10/2013, p. 22). Nochtans is het niet geloofwaardig dat u een document zou kunnen voorleggen van uw vrijlating onder borg, maar niet een document van veroordeling of vrijspraak. Bovendien is het document dat u neerlegde een kopie die gemakkelijk samengesteld kan worden door knip- en plakwerk. Het door u neergelegde document heeft slechts een bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook voor uw echtgenote, T.(...) A.(...) T.(...) (O.V. 6.741.208), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen verband bestaat tussen uw (jegens de Palestijnse gebieden geuite) asielmotieven en de (jegens Georgië geuite) asielmotieven van

uw partner. Daarbij blijkt ook dat u uw partner pas in Nederland heeft ontmoet, nadat u beiden jullie respectievelijke herkomstlanden waren ontvlucht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing inzake T. T. A. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger te zijn. U bent een moslima, afkomstig van Akhagori in Zuid-Ossetië.

U verklaart dat u sinds uw geboorte in het dorp Musabruni hebt gewoond in Leningori, wat nu Akhagori heet. Op 12-jarige leeftijd, dus in 1993, werd u door G.(...) G.(...), een 28-jarige man uit een naburig dorp ontvoerd. Hij zei dat hij met u wilde trouwen, maar later bleek dat hij u had ontvoerd omdat u een moslima was. U werd door hem vier dagen vastgehouden en ondertussen probeerde uw vader uit te zoeken door wie u was meegenomen. Hij lichtte ook de politie in, maar omdat jullie moslims zijn, deden zij niets. Toen uw vader toch te weten kwam dat G.(...) de dader was, heeft hij de familie van G.(...) opgezocht en daar een hevige ruzie veroorzaakt. G.(...) was hierdoor heel boos, waardoor hij u heeft verkracht en u ook door andere personen liet verkrachten. Op de vijfde nacht van uw ontvoering werd u voor dood achtergelaten in Chargali. Uw grootouders, met wie u nooit eerder contact had, maar die toch ook naar u op zoek waren, hebben u gevonden. Omdat u verkracht was, betekende dit een schande voor uw ouders. Sindsdien hebt u nooit meer contact met hen gehad. U verbleef sinds uw vrijlating bij uw grootouders in Dzalisi. U ging er echter niet vaak buiten, want als u dat wel deed werd u uitgescholden, bespuwd en bekogeld met stenen omwille van uw Ossetische origine en uw religie.

Op 1 januari 1999 zijn vier mensen, vermomd met apenmaskers, naar het huis van uw grootouders gekomen. Zonder duidelijke reden hebben zij uw grootvader zwaar geslagen en hem met een heet strijkijzer gefolterd. U werd voor de ogen van uw grootvader verkracht en ook uw oma werd hardhandig aangepakt. Vier dagen later is uw grootvader overleden. Omwille van jullie religie mochten jullie uw grootvader niet begraven op het kerkhof, waardoor jullie zelf een put hebben moeten graven om uw grootvader te kunnen begraven.

Op 9 mei 2008 was er een dorpsfeest in Dzalisi. U wandelde op straat, maar u werd lastiggevalen door vier mannen in een auto, een van hen was N.(...) B.(...), een politiemann. Ze stapten uit en begonnen u uit te schelden en uit te lachen omwille van uw religie en origine. U werd door N.(...) geslagen, bedreigd met een pistool en verkracht. Toen u begon te roepen en te huilen, kwam uw grootmoeder naar buiten, maar dan hadden uw belagers al de benen genomen. U hebt zich hierna in een veld in de buurt van uw huis verscholen en de volgende dag bent u naar Bershueti vertrokken, waar u bij S.(...) en M.(...) S.(...), kennissen van uw grootmoeder, kon verblijven.

In augustus 2008 begon de oorlog in uw regio, daarom bent u op 8 augustus 2008 met S.(...) en M.(...) het bos in getrokken. Op 18 augustus 2008 zijn jullie naar het dorp teruggekeerd, maar het huis was afgebrand, waardoor jullie in de stal gingen wonen. U kwam echter nog steeds niet vaak buiten, omdat u nog steeds bang dat N.(...) u zou vinden en u zou vermoorden.

Op 9 oktober 2009 kon u uiteindelijk Georgië verlaten en bent u naar Nederland gereisd, waar u op 17 december 2009 asiel hebt aangevraagd. In Nederland hebt u de Palestijn A.(...) A(...)-K(...)-T(...) (O.V.6.741.208) leren kennen met wie u ondertussen een religieus huwelijk hebt gesloten. Op 24 december 2009 werd uw asielaanvraag in Nederland afgewezen. Op 31 december 2009 ging u in beroep tegen deze beslissing. Op 14 december 2010 bent u met uw man naar België gekomen en op 15 december 2010 hebben jullie samen asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Op 27 januari 2011 werd in Nederland een uitspraak gedaan over uw beroep, de beslissing van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst werd bevestigd. Op 23 november 2011 hebt u samen met uw man een dochter, M.(...), gekregen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee medische attesten voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen in verband met uw religie en uw origine. U werd op verschillende momenten door verschillende personen lastig gevallen en aangerand, maar vooral vreest u de politieagent, N.(...) B.(...). U verklaart dat hij u wil vermoorden. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt. U verklaarde dat u eerder in Nederland asiel hebt aangevraagd (CGVS 31/07/13 p.10). Met uw goedkeuring werd uw Nederlandse dossier door het Commissariaat-generaal opgevraagd, de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag in Nederland had

afgelegd met betrekking tot de problemen in uw land van herkomst bleken echter geenszins overeen te komen met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Vooreerst werden verscheidene tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen in Georgië. Bij het Commissariaat-generaal (CGVS) had u verklaard dat u tot u twaalf jaar was in Musabruni, Akhlagori hebt gewoond. Daarna zou u naar uw grootouders zijn verhuisd in Dzalisi, waar u tot 2008 gebleven bent om dan naar Bershueti te gaan (CGVS 31/07/13 p.4). Van daaruit zou u, althans volgens uw verklaringen op het CGVS, op 9 oktober 2009 naar Europa zijn vertrokken. Bij de Nederlandse asielinstanties hebt u echter een volledig ander verhaal verteld. U zei namelijk dat u sinds kort na uw geboorte in Dzalisi hebt gewoond en dat u daar tot uw vertrek op 9 oktober 2009 bent gebleven (Rapport van eerste gehoor Nederland 18/12/09, p.2). Deze vaststelling dat u zeer uiteenlopende verklaringen aflegt over uw woonplaats in uw land van herkomst is opmerkelijk. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS werd u de kans geboden een verklaring te bieden voor de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in Nederland en in België, waarna u zichzelf nogmaals tegensprak en zei dat u tot u 12 was in Bershueti woonde en daarna in Dzalisi (CGVS 20/01/14 p.3). Uiteindelijk besloot u vol te houden dat u zowel in Nederland als in België hetzelfde hebt verklaard (CGVS 20/01/14 p.3,4). Uiteraard kan deze verklaring de vastgestelde flagrante incoherenties niet opheffen. Hierdoor gaat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wankelen.

Ook zei u bij het Commissariaat-generaal dat u sinds uw twaalf jaar geen contact meer hebt gehad met uw ouders, enerzijds omdat u een schande voor de familie betekende en anderzijds, omdat uw ouders u wilden beschermen (CGVS 31/07/13 p.5). Dit terwijl u in Nederland hebt verklaard dat u uw ouders voor het laatst hebt gezien op de dag van uw vertrek naar Europa, i.e. op 9 oktober 2009 (Rapport van eerste gehoor Nederland 18/12/09, p.3). De argumentatie die u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS voor deze tegenstrijdigheid gaf, namelijk dat u uw grootouders als uw grootouders beschouwde (CGVS 20/01/04 p.3), overtuigt echter niet. In dit kader zij erop gewezen dat op meerdere punten in de asielgehoren door de Nederlandse asielinstanties duidelijk wordt melding gemaakt van uw ouders (Rapport van eerste gehoor Nederland 18/12/09, p.3,7; Rapport van nader gehoor Nederland 22/12/09, p.3-6), zowel voor wat betreft uw verblijfshistoriek als voor wat betreft de aldaar verklaarde asielproblemen, dit terwijl elders evengoed sprake is van uw grootouders (Rapport van nader gehoor Nederland 22/12/09, p.3). Dat er in deze omstandigheden door een misverstand verkeerdelijk zou zijn genoteerd dat u vlak voor uw vertrek uit Georgië uw ouders nog zou hebben gezien, terwijl u hiermee uw grootouders zou hebben bedoeld, kan dan ook geen geloofwaardige uitleg worden genoemd voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Ook wat betreft uw opleidingsniveau bleek u incoherent. Tijdens het eerste CGVS-asielgehoor op 31 juli 2013 verklaarde u immers dat u slechts uw middelbare school hebt afgewerkt (CGVS 31/07/13 p.4). Ook in de op 17 februari 2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS gaf u aan dat uw einddiploma dat van de middelbare school was (CGVS-vragenlijst dd.17.02.11, p.1). Echter, ten overstaan van de Nederlandse asielinstanties hebt u verklaard dat u in Tbilisi nog een master in de moleculaire scheikunde en een specialisatie in wijntechnologie hebt gevolgd en dat u in 2007 in Telavi bent afgestudeerd als doctorandus in de technische wetenschappen (Rapport van eerste gehoor Nederland 18/12/09, p.4). U legde in Nederland bovendien verschillende diploma's neer om deze verschillende opleidingen te staven. U kreeg tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS de kans om ook hiervoor een verklaring te bieden. U verklaarde dat in België niet naar uw hogere opleidingen werd gevraagd, maar dat er enkel werd gevraagd of u op school hebt gezeten (CGVS 20/01/04 p.3). Wanneer u erop werd gewezen dat u expliciet werd gevraagd wat uw hoogste opleidingsniveau was en dat u op die vraag antwoordde dat u in 1999 uw middelbare school hebt afgewerkt (CGVS 31/07/13 p.4), zei u opnieuw dat niemand u naar een hoge opleiding had gevraagd, maar dat er gewoon werd gevraagd of u uw middelbaar had afgemaakt (CGVS 20/01/14 p.4). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard gezien uit zowel het eerste CGVS-asielgehoor als de twee jaar eerder ingevulde CGVS-vragenlijst duidelijk blijkt dat er u gevraagd werd naar uw hoogste opleidingsniveau/uw einddiploma.

Aangezien uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag in Nederland en uw asielaanvraag in België in geen geval te verzoenen zijn wat betreft uw opeenvolgende woonplaatsen in uw land van herkomst, uw opleidingsniveau en dus uw identiteit en achtergrond, wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aangetast. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gelijklopende verklaringen af te leggen met betrekking tot persoonsgegevens, ook al werd in verschillende landen asiel aangevraagd.

Door de grote verschillen tussen uw verklaringen in Nederland en België, kan logischerwijs geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u op twaalfjarige leeftijd in Musabruni werd ontvoerd en dat u sindsdien geen contact meer hebt gehad met uw ouders, omdat u als gevolg van een verkrachting een schande voor uw familie betekende (CGVS 31/07/13 p.6,7). Bij de Nederlandse asielinstanties hebt u immers nooit verklaard ooit in Musabruni gewoond te hebben, u hebt daarentegen verklaard dat u tot uw vertrek naar België bij uw ouders in Dzalisi hebt verbleven (Rapport van eerste gehoor

Nederland 18/12/09, p.2,3). Daarenboven is er in uw interviews bij de Nederlandse asielinstanties op geen enkel moment sprake van een ontvoering waar of door wie dan ook. U verklaarde dit door te stellen dat u in Nederland niet alles hebt gezegd, omdat men u daar zou hebben meegedeeld dat men niet geïnteresseerd was in uw jeugd (CGVS 20/01/14 p.3). Dit blijkt echter niet het geval. Tijdens een van de gehoren in Nederland hebt u immers uitgebreid over uw jeugd en uw schooljaren gepraat (Rapport van nader gehoor Nederland 22/12/09, p.4). Dat u dus opnieuw leugenachtige verklaringen aflegt, wordt niet geaccepteerd. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig in het gedrang.

Daarnaast bleken ook inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde vragenlijst van het CGVS en met name uw eerste asielgehoor op het CGVS. Over de aanval op uw grootvader op 1 januari 1999 had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk verklaard dat gemaskerde mannen uw grootvader "met een heet strijkijzer hebben gestreken tot hij overleed" (CGVS Vragenlijst, vraag 3.6), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat uw grootvader pas op 5 januari 1999, vier dagen na de overval, is overleden (CGVS 31/07/13 p.20). Wanneer u met deze incoherentie werd geconfronteerd, zei u dat u dat niet zo in de CGVS-vragenlijst had gezegd, dat het een fout van de tolk moet zijn geweest (CGVS 31/07/13 p.20). Ook wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS op deze inconsistentie werd gewezen, was dit volgens u te wijten aan een misverstand door de tolk (CGVS 20/01/14 p.4). Deze verklaring is echter niet afdoende om de bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Bij het begin van het eerste gehoor bij het CGVS werd u immers gevraagd of uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, waarna u bevestigend antwoordde (CGVS 31/07/13 p.2). Bovendien werden uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken u na afloop van het interview voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het verslag ervan te ondertekenen. De tegenstrijdigheid blijft dus overeind, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw wordt ondermijnd.

Verder bleken ook uw verklaringen over de aanval van de politiemann, N.(...) B.(...), op 9 mei 2008 tegenstrijdig. Uit uw verklaringen bij de Nederlandse asielinstanties blijkt immers dat dit incident niet met u, maar met uw vriendin zou zijn gebeurd, u zou zijn weggelopen (Rapport van nader gehoor Nederland 22/12/09, p.5). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Het betreft hier immers het incident waarover u verklaart dat het de grootste indruk bij u heeft nagelaten en dat u N.(...) B.(...) het meeste vreest. Dat u hierover bij uw eerdere asielaanvraag in Nederland zou verklaren dat dit met iemand anders is gebeurd, is dan ook niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, hield u opnieuw vol dat u in Nederland eerder hetzelfde had verklaard als in België (CGVS 20/01/14 p.4). Ook hierdoor worden ernstige vraagtekens gezet bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten overstaan van het CGVS.

Ook over de gebeurtenissen na dit incident was u niet eenduidig. Bij de DVZ had u immers verklaard dat u na dit incident enkele dagen bent ondergedoken bij een kennis van uw grootmoeder en dat u daarna bij S.(...) S.(...) en M.(...) in Bershueti hebt verbleven (CGVS Vragenlijst, vraag 3.6; CGVS 31/07/13 p.4,13). U zei dat L.(...) iemand was die uw grootmoeder kende en dat L.(...) uw verblijf bij dat koppel heeft geregeld (DVZ Verklaring, vraag 34). Bij het CGVS, daarentegen, verklaarde u dat u de dag na de aanval, op 10 mei 2008, al bij S.(...) en M.(...) was aangekomen en dat u zich daarvoor kort in een veld had verstopt. U zei ook dat het niet L.(...) was, maar uw grootmoeder die uw verblijf bij S.(...) en M.(...) heeft geregeld (CGVS 31/07/13 p.14). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, hield u vast aan uw nieuwe verklaring dat u in het veld bleef zitten tot u werd opgehaald door S.(...) en M.(...) (CGVS 31/07/13 p.14,15), hetgeen de tegenstrijdigheid niet opheft of verklaart.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, niet overtuigend is. Opnieuw bleken uw verklaringen bij het CGVS en de DVZ hierover immers niet overeen te komen. Bij de DVZ had u namelijk verklaard dat u goud aan L.(...) had gegeven om u te helpen. Zij had dan ook een smokkelaar geregeld en het goud in geld omgewisseld om de smokkelaar te kunnen betalen (DVZ Verklaring, vraag 34). Bij het CGVS verklaarde u echter dat de persoon die uw reis heeft geregeld niet L.(...) was, maar M.(...). Ook had u het niet over goud, maar zegt u dat u geld hebt verzameld via S.(...) die wapens en kogels verkocht (CGVS 31/07/13 p.13). Wanneer u met deze zoveelste tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon u hier geen enkele verklaring voor bieden (CGVS 31/07/13 p.14). Opnieuw wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat de medische attesten betreft die u op 17 oktober 2013 bij het CGVS hebt voorgelegd dient te worden aangehaald dat deze niet van die aard zijn om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het betreft hier twee psychologische attesten, van de hand van de u behandelende psychiater, waarvan het eerste dateert van 15/02/2011 en het tweede van 24/08/2013, twee en een half jaar later. Uit deze attesten blijkt dat bij het begin van de psychomedische opvolging (januari 2011) werd vastgesteld dat u leed aan een ernstige posttraumatische stresstoestand, maar dat uw mentale gezondheidstoestand intussen verbeterd is; dat er voor u niettemin nog steeds sprake is van mentale kwetsbaarheid, wantrouwen, en grote moeite om zich over uw verleden uit te spreken. Uiteraard kan

begrip worden opgebracht voor de moeilijkheden die met uw mentale gezondheid gepaard gaan, maar uit de neergelegde attesten kan alvast niet worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn tot coherente, gedetailleerde verklaringen aangaande uw asielmotieven en dat de veelvuldige tegenstrijdigheden in uw relaas aan deze psychologische problemen te wijten zouden zijn. Daarbij komt dat uit de beide CGVS-gehoren duidelijk blijkt dat uw verklaringen, althans de versie van uw verklaringen in de loop van de asielgehoren voor het CGVS (dd.31.07.13 en 20.01.14), coherent en gedetailleerd zijn, zowel aangaande uw identiteit en achtergrond, uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw reisweg, uw asielproblemen als ook aangaande de identiteit van de diverse bij uw asielrelaas betrokken personen. Met name tijdens het eerste CGVS-asielgehoor, waartijdens u uitgebreid uw asielproblemen heeft uiteengezet, werd op geen enkel moment vastgesteld dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen, wel integendeel, u bleek heel normaal over uw problemen te kunnen vertellen. Het valt daarbij op dat u tijdens dit eerste asielgehoor door het CGVS nergens melding hebt gemaakt van psychologische problemen. Bovendien moet ook erop worden gewezen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden voor een belangrijk deel gegevens betreffen die los staan van de verklaarde, mogelijk traumatische, asielproblemen, met name gegevens aangaande identiteit, achtergrond, verblijfshistoriek en reisroute. Voor wat betreft de asielverklaringen aan de Nederlandse asielinstanties geldt zelfs dat er twee onderscheiden asielgehoren werden gehouden, het eerste aangaande uw identiteit, nationaliteit en reisroute, het tweede aangaande uw asielmotieven, en dat dit als dusdanig ook aan u werd geïntroduceerd (Rapport van eerste gehoor Nederland 18/12/09, p.1). De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in België en Nederland hebben, voor wat betreft uw verklaringen in Nederland, vrijwel uitsluitend betrekking op het eerste gehoor in Nederland, aangaande uw identiteit, nationaliteit en reisroute. Gezien bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat uit uw verklaringen of uit de door u neerlegde stukken niet blijkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden verklaard kunnen worden door verwijzing naar uw psychologische problemen. Uit de neergelegde attesten blijkt evenmin een eenduidig causaal verband tussen de door u verklaarde asielproblemen in uw land van herkomst en de vastgestelde psychische problemen. Uit de psychologische attesten blijkt immers dat uw mentale problemen in hoofdzaak hun oorzaak vinden in een traumatisch incident dat zich in Nederland heeft voorgedaan (dat trouwens heeft plaatsgevonden na de asielinterviews in Nederland (CGVS 20/01/14 p.7)) al houdt de behandelende psychiater het voor mogelijk dat er een verband is tussen het traumatisch incident in Nederland en niet nader door hem gekende gebeurtenissen uit uw jeugd. Deze hypothetische verwijzing kan echter niet opwegen tegen de gedane vaststellingen van bedrieglijkheid in uw verklaringen, gezien het aantal en de ernst van de vastgestelde bedrieglijkheden.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook voor uw echtgenoot, T.(...) A.(...) A.(...)-K.(...) (O.V.6.741.208), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen verband bestaat tussen uw (jegens Georgië geuite) asielmotieven en de (jegens de Palestijnse gebieden geuite) asielmotieven van uw partner (CGVS 31/07/13 p.5). Daarbij blijkt ook dat u uw partner pas in Nederland heeft ontmoet, nadat u beiden jullie respectievelijke herkomstlanden waren ontvlucht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de manifeste vergissing in appreciatie, volharden verzoekers in de door hen aangevoerde problemen en stellen ze dat punt 199 van de “HCR Gids” niet gerespecteerd werd.

3.2. De bepalingen vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers hun asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen steunt. Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van eerste verzoeker gelet op het feit dat verzoeker nauwelijks iets afweet van het meisje dat aan de basis ligt van zijn vlucht naar Europa, hij sinds zijn vlucht niet de moeite heeft gedaan om zich te informeren over zijn huidige vervolgingsvrees, en hij gebrekkige kennis heeft over de familie van A. en over de onderhandelingen om tot een verzoening te komen met de familie van A. Tevens oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Wat betreft het asielrelaas van tweede verzoekster heeft de commissaris-generaal op goede gronden geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht gelet op de verscheidene tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen over haar opeenvolgende verblijfplaatsen in Georgië, haar incoherente verklaringen omtrent haar opleidingsniveau, de tegenstrijdige verklaringen aangaande de aanval op haar grootvader en over de aanval van de politieman N.B., de niet eenduidige verklaringen over de gebeurtenissen na het incident met de politieman N.B. en de tegenstrijdige verklaringen aangaande de door haar afgelegde reisroute.

3.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar ze echter in gebreke blijven. Ze beperken zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas, te ontkrachten.

In zoverre verzoekers voorhouden dat § 199 van het *UNHCR-Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* niet gerespecteerd werd, gaan zij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kunnen op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds zij nalaten te verduidelijken om welke reden ze § 199 geschonden achten.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van informatie aangaande erewraak in Israël en de Westbank volstaat niet om aan te tonen dat eerste verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en eerste verzoeker blijft hier in gebreke.

Wat betreft de verwijzing naar de *Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection* (bijlage bij het verzoekschrift), wijst de Raad er op dat *in casu* geen toepassing gemaakt werd van artikel 1D van het Verdrag van Genève. Dergelijke verwijzing is bijgevolg niet dienstig

De overige documenten gevoegd bij het verzoekschrift, zijnde het medisch attest d.d. 24/08/2013 in hoofde van tweede verzoekster, de geboorteakte van eerste verzoeker en het document voor een waarborgsom voor de vrijlating van eerste verzoeker uit de gevangenis, werden reeds besproken in de bestreden beslissing. Het nogmaals bijbrengen van deze documenten zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen daaromtrent weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier. Hetzelfde dient gezegd te worden over het bijgevoegde e-mailverkeer waarin de dossiers van verzoekers besproken worden ter voorbereiding van hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4. Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waarvan verweerder bij zijn aanvullende nota een actualisatie voegt, namelijk de COI Focus "Cisjordanië: Situation sécuritaire" van 9 mei 2014 en de COI Focus "Cisjordanië: Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire" van 7 augustus 2014, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. De commissaris-generaal besluit evenwel dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat hogervermelde informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit geen van de bij het verzoekschrift gevoegde persartikelen blijkt immers dat het geweld aanhoudend en willekeurig zou zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de

vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS